

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 38.

Elleve Session.

18de Møde.

Mandagen den 9de Januar Kl. 7 Aften.

(Fortfat.)

Klein: Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) har, som han bebudede ved denne Sags 1ste Behandling, stillet et Forslag om, at Lovudkastets § 1 skulde udelades. Han har væsentlig støttet dette Forslag derpaa, at Lovudkastets § 1 skulde medføre en Udvidelse af Begrebet „Løsgænger“, saaledes som det for Tiden findes hos os. Allerede ved første Behandling tillod jeg mig at benægte Rigtigheden af denne hans Paastand, og jeg bliver nødt til ogsaa at gjøre det iasten, da han har gjentaget denne sin Paastand, og jeg ingenlunde har kunnet føle mig overbevist af de Argumenter, han anførte for Rigtigheden af sin Mening. Han har henviist til et Skrift af Generalprocureuren; jeg skal naturligviis i høi Grad respectere denne Autoritet, men jeg kan dog, ved Siden deraf, ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at den nævnte Autoritet selv har været Medlem af den Commission, som har udarbejdet det foreliggende Lovudkast; han har været enig i Lovudkastets § 1, ligesom han har tiltraadt Motiverne, hvori det udtales, at navnlig Høiesteret anvender Straf for Løsgænger, uden at det nødvendigviis kræves, at der er givet og overtraadt et Tilhold. Forsaavidt det ærede Medlem fremdeles ikke skulde troe at kunne fæste videre Lid til min Erklæring om, at der foreligger saadanne Tilfælde, saa skal jeg bemærke, at Medlem af den nævnte Straffe-

lovgivnings-Commission er ogsaa et meget anseet Medlem af Høiesteret, hvis Udtalelser man naturligviis i den Henseende har fundet sig foranlediget til at lægge særdeles Vægt paa. Forøvrigt har jeg i dette Dieblit ikke Materiale ved Haanden for nærmere ved Dag og Dato at paapege, naar Høiesteret har idømt Straf for Løsgænger, uden at der er givet noget Tilhold; men det er ganske sikkert, at saadanne Tilfælde ere tilstede, og det vil ikke være vanskeligt for mig at constatere dette, dersom det ærede Medlem fremdeles skulde betvivle Rigtigheden af mit Udsagn. Sagen stiller sig altsaa simpelthen saaledes, om der er Anledning til nu ikke at udvide Begrebet „Løsgænger“, men at indskrænke det, og i saa Henseende maa jeg gjentage, hvad jeg hittede ved 1ste Behandling, at jeg troer, at det maa antages for at være i Almeen sikkerhedens Interesse at forhindre Personer, der ikke ere i Besiddelse af Midler eller noget Erhverv, og der ikke søge Arbejde, i at streife omkring, fordi Pluraliteten af disse Personer kunne antages at have for det Offentlige, for Almeen sikkerheden, meget farlige Hensigter med denne deres Omstreifen. Vel er det sandt, at saadanne Personer jo nok kunne standses, og at man kan forebygge deres videre Omstreifen, men jeg troer dog, at det maa erkjendes, at det i og for sig er stridende imod god Politiorde, at saadanne Personer streife om, og at Politiet derfor af Hensyn til det Offentlige har Opfordring til at forbyde dette. Det er just ingen Forbrudelse at streife saaledes om, men Spørgsmaalet er ogsaa kun, om det er en Politiforfeelse at gjøre det. Jeg kan ikke nægte,